

[K. B. Andersen.]

er forklaringen den samme. Jeg skal ikke nævne flere eksempler.

Hr. Stinus var inde på spørgsmålet om forholdet mellem USA og Europa, og hvis jeg fangede spørgsmålet rigtigt, så var hr. Stini problematik — for at tale latin — den, om samarbejdet med USA skal hindre samarbejdet i Europa — det var vist omtrent sådan, ordene faldt. Hr. Stinus svarede, hvad jeg også ville gøre, at vi skal både samarbejde i Europa og samarbejde med USA. Jeg er glad for, at hr. Stinus endte dér. Jeg var heller ikke i tvivl — der var andre medlemmer, hvor jeg ville have været mere i tvivl om hvor man ville ende.

Jeg sagde i første omgang, og jeg sagde det også i en kort bemærkning til hr. Ninn-Hansen, at jeg mener ikke, der er noget alternativ til det atlantiske samarbejde om sikkerhedspolitikken. Der er i alle tilfælde to alternativer, som jeg ikke vil være med på. Det ene er på nåde og unåde at hengive os til et europæisk forsvar, hvor det Frankrig, der trak sig ud af det integrerede forsvar i 1966, får den dominerende rolle. Det andet, jeg ville være bange for, er det — nu er det jo altid vanskeligt at citere folk, der ikke kan svare her i salen, men journalister må jo finde sig i det — som jeg vil kalde hr. Schleimanns atomparaply. Jeg læste i går i Jyllands-Posten for den 20. en artikel af hr. Schleimann, hvor han siger om Europa:

„Vi har råd til selv at opstille større konventionelle styrker, til selv at udvikle avanceret elektronisk udstyr, til selv at udvikle de franske og britiske atomvåben til en europæisk politisk atomslagstyrke.“

Jeg er ikke sikker på, at der er så vældig mange, der er interesserede i at se det alternativ; så er jeg gladere for den vending, der findes i EF-identitetspapiret, hvor man siger om dette Europa, at det ikke er rettet mod nogen og ikke inspireret af nogen form for stræben efter magt.

Hr. Ninn-Hansen havde en bemærkning om, at vi ikke skulle føre udenrigspolitik ved at moralisere over for alle andre i denne

verden. Det er jeg både enig og uenig med hr. Ninn-Hansen — der i øjeblikket bliver moraliseret af hr. Jens Peter Jensen — i. Jeg er enig i, at man ikke kan føre udenrigspolitik ved hver mogen, som jeg har sagt engang, at sige: hvem skal vi skælde ud i dag? Jeg er uenig, hvis hr. Ninn-Hansen mener, at der ikke kan være afgørende sager, hvor vi ud fra en demokratisk holdning må protestere; jeg ved da også, at hr. Ninn-Hansen og hans parti har deltaget i protester ved sådanne helt åbenbare lejligheder.

Hr. Gert Petersen stillede et meget ejendommeligt ændringsforslag til det dagsordensforslag, vi har fremsat. Jeg synes egentlig, det er synd for hr. Gert Petersen, at han har stillet det. Det er ikke så synd for os andre, for det bliver jo stemt ned, men det er lidt synd for hr. Gert Petersen, for han plejer at formulere sig meget bedre, han ved jo meget bedre. Derfor er det lidt ejendommeligt, at han har stillet et forslag af denne art.

Det, hr. Gert Petersen foreslår os i sit ændringsforslag, er følgende, for at sige det på meget jævnt dansk: nede i Wien, hvor man sidder og diskuterer styrkereduktion, vil det fremme forhandlingerne, hvis man på den vestlige side af bordet siger: vi har lyttet til hr. Gert Petersen, han har forstand på udenrigspolitik, han har sagt, nu skal vi bare alle sammen rejse os, vi skal gå hjem og afskaffe enhver form for militær, og så forventer vi da, at I på den anden side af bordet på et eller andet tidspunkt gør det samme, for nu må situationen da være oplagt til det. Hr. Gert Petersen kan ikke være så naiv, at han selv tror på det. Når jeg nu sagde den kompliment til hr. Gert Petersen, at han her har formuleret sig ringere, både i form og indhold, end han plejer, må han finde sig i, at jeg føjer noget til, som ikke er en kompliment, nemlig at man desværre kan mærke på hr. Gert Petersens indlæg i dag, at der er kommet kommunister her i salen, og det er mig egentlig lidt af en skuffelse.

Hr. Honoré sagde, at man ikke burde sige nej til den portugisiske regerings indbydelse